

→ Hercz Péter operaénekes három korszaka ● 4.

→ Egyesül az MPP és az EMNP: alternatíva kell a román pártokra szavazó magyaroknak ● 13.

→ Édesanyám története Nyina Hruscsovával – Csermák Zoltán visszaemlékezése ● 14–15.

2020. JANUÁR 23.
XXX. ÉVFOLYAM, 3. SZÁM
WWW.ERDELYINAPLO.RO

Erdélyi Napló

FOTÓ: VERES NÁNDOR

Székelyföldért megmozgatnák Európát

Faramuci demokráciánk

Nincs a románnál eredetibb demokrácia széles e világon, ez régóta köztudott. Harminc esztendővel a forradalomnak nevezett összevisszaság után – amelyben ártatlan emberek százai haltak meg egy nemes cél érdekében, hogy aztán mindenféle gyanús elemek szakítsák le azoknak a napoknak a gyümölcsét – mindmáig átmeneti időszakban élünk. Azt még nem lehet biztosan tudni, hogy honnan mibe „megyünk át”, tény, hogy egyre kevesebben kérnek a román jólétből, legyenek azok az ősi dáki nép leszármazottjai vagy egyéb „idetévedt” nemzetiségek. Mert faramuci demokráciánkban semmi sem az, aminek látszik, és álszakértők találnak látszatmegoldásokat minden problémára.

A szociáldemokraták hatalmát – amely különböző elnevezés alatt (FSN, FDSN, PDSR, PSD) valamilyen módon évtizedek óta rátelepedett a politikai életre – végre sikerült legalább kormány szinten megdönteni. Ezzel együtt eltűnt a közéletből – legalábbis ideiglenesen, reményeink szerint mindörökké – néhány olyan elem, amelyről senki sem tud-

ta kideríteni, milyen érdek alapján került a vezetésbe, csimborasszói magasságokat ostromló hozzá nem értése pedig rendkívül káros volt minden szempontból. (A szocdem kormány bukása után egy volt miniszterelnöki tanácsadó például karácsony táján petárdákat árult a főváros egyik piacán. Ennyit a szakértelemről).

A parlamentben viszont a szocdemek és csatlósaiak megtartották a többséget. Ebből aztán az új kormányban millió gondja fakad. Elég nyilvánvaló és nem kell hozzá politikai szakértőnek lenni, hogy belássuk: a liberálisok nehezen tudják az országot úgy kormányozni, hogy közben a képviselők bármelyik törvényjavaslatukat meggátolhatják. És meg is gátolják. Ha nem másért, azért, hogy bebizonyítsák, bezzeg ők jobbak voltak utódaiknál.

Itt térünk vissza az eredeti demokrácia fogalmához. Ugyanis a liberálisok látszólag rádöbbenek: a kormányzás megszerzése távolról sem jelenti a harc végét. És úgy tűnik, hogy miután kiderült, milyen örökséggel kell szembenézniük, kissé elment a kedvük a játéktól. Bár elég nyilvánvaló volt a hatalom átvételek, mintha csak most ébredtek volna

rá, miszerint nincs meg a megfelelő képviselői támogatottságuk a kormányzáshoz. Ilyen körülmények között az egyetlen megoldást az előrehozott választásokban látják.

Igen ám, de ez sem ennyire egyszerű. Ludovic Orbanék siettetnék a választások kiírását, hiszen tisztában vannak azzal, hogy amúgy sem túl nagy támogatottságukat idővel elveszíthetik. Ezzel számolnia kell minden olyan pártnak, amelyik csupán ideig-óráig élvezte a hatalmat. Elég egy-két vélt vagy valós hiba, a választónak nem tetsző döntés, és kezdődhet előlről az építkezés.

Ami a legeredetibb az egész forgatókönyvben: a jelenleg kormányzó pártnak lett érdeke, hogy minél előbb megbuktassák őket, az ellenzéknek pedig az, hogy ne siessenek kiírni az előrehozott választásokat. Azért drukkol az újdonsült kormányzópárt, hogy az ellenzék benyújtsa végre a parlamentben a bizalmatlansági indítványt ellene. Ez a furcsa ellentmondás újabb vitákat szül, véget nem érő politikai harcokat eredményez, a nép pedig csak kapkodja a fejét, hogy amit elvárna egy normális társadalomtól, az sehogyan sem következik be.

Nándor Csaba